

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Macedonij Constantinopolitani Episcopi, & Flauiani Antiocheni
eiectione. Caput XXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

rent. Ad hunc modum igitur Macedonius, Ioannes episcopus Palti, & Flavianus, solum vertere coacti sunt. Sed de monachorum literis haecenus.

*De Macedonij Constantinopolitani Episcopi,
& Flauiani Antiocheni electione.*

Caput XXXII.

SED quæ occultè animum Anastasij angerent longe diuersa fuere. Nam cum Ariadna haberet in animo Anastasium habitu induere purpureo, Euphemius episcopus vsque eo cōsentire noluit, quoad Anastasius, Chirographū iureiurando confirmatum ei dedisset, quod plane declararet, eum si scepra susciperet imperij, fidem synceram seruaturum, nihilque rerum nouarum introducturum in sacrosanctam Dei ecclesiam: quod Chirographum Macedonio sacri thesauri custodi tradidit. Factum autem est istud propterea ab Euphemio, quod Anastasius putabatur à nonnullis errore Manichæorū infectus esse. Vbi verò Macedonius ad sacerdotij dignitatē ascendit, voluit Anastasius Chirographū suæ cōfessionis recipere: quippe dedecori, inquit est imperio, si Chirographū illud reseruetur. Cui postulationi cū Macedonius strenuè resisteret, seq; fidē minimè proditurū cōstanter asseueraret, Anastasius imperator insidias cōtra eū tēdere cœpit, ad eū sanè fidē, vti episcopatu exturbaret. Itaq; tandē accedūt adolescētes calūniatores, qui tū se tū Macedoniū flagitiosi cuiusdam facinoris falso reos agunt. At verò vbi Macedonius genitalibus carere deprehensus fuit, ad alias fallacias se conuertunt: nec destiterūt, quoad cōsilijs Celeris aulicorū Ordinū p̄fecti, ex occulto sede episcopali dimouissent. Istā Flauiani expulsionem aliq; quoq; res secutæ sunt. Nam ipsi ab hominibus ætate prouectissima, qui ea quæ acciderant Flauiano, firmè memoria tenebāt, accepimus, quod à Xenaiā (fuit hic quidē episcopus Hierapolis vrbis Antiochię finitimæ, Græcoque vocabulo Philoxenus appellatus) monachi Cynegeç (sic enim vocatur) qui apud gentē, q̄ Syrorū primaria est, accolūt, persuasi, frequētes cum tumultu & summa confusione Antiochiā precipites ferūtur, vi Flavianū coacturi, vt tū cōcilio Chalcedonensi, tum decisione Leonis anathema indicat. Quod
eum Fla-

EVAGR. HISTORIAE

cum Flavianus valde ægrè ferret, & monachi impetu inflarent, populus ciuitatis, seditione conflata, tam magnam cædem fecere monachorum, vt multi eorum, atque adeò fere innumerabiles Orontem fluuium, corporibus fluctibus conditis, pro sepulchro haberent. Euenit porro aliud huiusce nihilo inferius. Monachi enim, qui Cœlosyriam, quæ iam Syria minor dicitur accolebant, quique amore incredibili ac studio erga Flavianum propterea incendebantur, quòd vitam monasticam in cœnobio in agro (huic quidem nomen est Tilmogium) posito, properat Antiochiam eo quidem concilio, vt Flavianum propugnaret, vt ex eo non exigua incommoda contingerent. Quamobrem Flavianus, siue prioribus de causis, siue de posterioribus factum, siue de vtrisque eiectus fuit, & ad Petras incolendas, quæ sunt in vltimis oris Palæstinæ sitæ condemnatus.

De Seuero Antiocheno Episcopo.

Caput XXXIII.

Flavianus igitur in exiliū eiecto, Seuerus ad episcopatū Antiochiæ delatus fuit: anno quingentesimo sexagesimo primo post illud nomen ciuitati impositum mense Nouembri: iam verò, hoc est tempore, quo ista à me scribuntur, anno sexcentesimo quadagesimo primo. Huic Seuerus patria fuit Sozopolis, vrbis Pisidiæ: qui antequam episcopatu potitus sit, Beryti in oratione forensi ac iudiciali se exercuit. Verùm simul ac in sacro templo Leontij, diuini martyris, quem Tripolis Phœnicie vrbis maritima colit, fuit Lauacro baptismi tinctus, se à legum studio ad vitam monasticam transtulit: quam quidem vitam traduxit in monasterio, quod medium locum inter urbem Gazam & oppidum Maiumam occupat. In quo loco Petrus Iberus, qui eiusdem Gazæ fuerat antistes, quique cum Timotheo Aeluro fugerat, eisdem incedens gradibus, hominum sermone post multum prædicatus fuit. Porro autem Seuerus, de quo instituitur oratio, cum Nephelio, (qui antea eiusdem cum eo sectæ & opinionis fuisset, nimirum quòd vna in Christo natura sit, postea tamen Concilio Chalcedonensi, & doctrine eorum, qui duas naturas in domino nostro Iesu Christo inesse asserunt, consensit) in disputationem ve-